

*Estelle, Sophie a Aurelia –
tři ženy rozdělené časem,
tři propojené osudy.*

BYT NAD SEINOU

Kelly Bowenová

Londýn 2017: Když Aurelia Leclairová zdědí přepychový byt v Paříži, o němž neměla ani tušení, ohromeně zjišťuje, že její babička skrývala nejedno tajemství, i sbírku vzácných obrazů a luxusních večerních rób. Jedna zvláštní malba jí do cesty přivede restaurátora Gabriela Seymoura a ona se spolu s ním rozhodne odhalit pravdu skrytou ve stěnách bytu.

Paříž 1942: Ačkoli „město světla“ se potýká s německou okupací, okouzlivcí Estelle Allardová si užívá v salonech nedotčených útrapami války. Když si však nacisté přijdou pro její přátele, spěchá jim na pomoc a nepřemýšlí o ceně, již bude muset zaplatit. Do událostí zasáhne i tajemná špiónka s krycím jménem Celine. Obě ženy se srdnatě vrhají proti ničivé převaze, která hrozí rozdrtit je i jejich milované, aniž tuší, že důsledky jejich činů ovlivní i budoucí generace.

Tři ženy rozdělené časem, tři osudy odehrávající se v nebezpečné i vzkvétající Paříži. Každá z nich musí najít odvahu čelit nástrahám měnícího se světa a napsat další kapitolu v historii své rodiny.

„Uhrančivý román zalidněný plnokrevnými postavami s tragickým osudem. Dávná historie skrytá ve stěnách bytu vás uchvátí hned od první stránky.“

– Publishers Weekly

„Byt nad Seinou Kelly Bowenové je podmanivý příběh dvou žen, které s odvahou a soucitem čelí nebezpečí okupované Paříže. Bowenová vykresluje mnohvrstevnatý obraz vysoké společnosti, intrik a obětavosti, zároveň dojemný i plný naděje.“

– Julia Kelly, autorka mezinárodního bestselleru *Světlo nad Londýnem*

Kelly Bowenová

BYT NAD SEINOU

Kelly Bowenová

BYT NAD
SEINOU

Přeložil Zdík Dušek

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Kelly Bowen, 2021

Translation © Zdík Dušek, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-666-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-665-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-222-6 (print)

*Neopřevovaným hrdinům,
kteří s mimořádnou odvahou a nasazením
bojovali proti nenávisti a pronásledování.
Vaše oběť a úsilí nebudou nikdy zapomenuty.*

K A P I T O L A

I

Aurelia

PAŘÍŽ, FRANCIE
10. ČERVNA 2017

Ta žena byla nahá. Ve víru výrazně červených a oranžových odstínů měla paže zvednuté nad hlavu, ruce natažené, vlasy jí za zády splývaly jako půlnoční mrak. Tmavýma očima shlížela z plátna ozářeného kuželem světla, který na ni dopadal otevřenými dveřmi bytu, a tvářila se zlostně a vyčítavě, jako by měla vztek, že někdo vnikl do jejího soukromého prostoru. Lia ve dveřích ztuhla. V jedné ruce držela těžký klíč a ve druhé štůsek úhledně srovnaných právnických dokumentů, v nichž stálo, že má plné právo tu být.

A že tento neznámý byt včetně všeho, co v něm najde, teď patří jí.

Jde o mimořádně cennou nemovitost, ujistili ji právníci. Vaše babička vás musela zbožňovat, poznamenala závistivě úřednice, když si přečetla adresu. Lia na nic z toho

neodpověděla, protože babiččiny pohnutky zůstávaly i po její smrti stejně tajemné jako za jejího života a Lia si nebyla jistá, zda k nim patřilo i nějaké zbožňování.

„Všechno by mělo fungovat,“ ujistila ji správcová stojící u schodů. Byla to překvapivě mladá žena s nakrátko ostříhanými a narůžovo obarvenými vlasy, která se jí s úsměvem představila jako Celeste. Lie se okamžitě zalíbila. „Nebývám v kanceláři moc často, ale kdybyste něco potřebovala, jsem vždycky poblíž. Stačí zavolat.“

„Děkuju,“ odpověděla Lia nesměle a strčila klíč do kapsy.

„Po telefonu jste říkala, že tenhle byt patří vaší babičce,“ opřela se Celeste ležérně o zábradlí.

„Ano. Odkázala mi ho.“ Tak jí to aspoň sdělili notáři, když si ji pozvali do kanceláře a položili před ni stoh listin. A ačkoli byl byt placen z účtu vedeného na babiččino jméno, pokud Lia věděla, Estelle Allardová nikdy nebydlela jinde než v Marseille.

„Ach,“ Celeste zjihly rysy, „upřímnou soustrast.“

„Děkuju. Nezemřela nečekaně. Zato ten byt je tak trochu... šok.“

„Ale ne zrovna nepříjemný, co?“ podotkla Celeste. „Mít takovou kliku by si přál každý.“

„To je pravda,“ připustila Lia, zatímco si pohrávala se smaltovaným přívěskem na řetízku, který jí visel okolo krku. Do dnešního dne byl starožitný šperk jediným dárkem, který jí babička kdy věnovala, bez jakékoli obřadnosti při Liiných osmnáctinách. Zamyšleně se podívala na správcovou. „Jak dlouho tu pracujete?“

„Šest let.“

„O tomhle bytě asi nic nevíte? Nebo o mé babičce, Estelle Allardové?“

Celeste zavrtěla hlavou. „Je mi líto, ale nevím. Zním sice většinu lidí v domě, ale popravdě jsem netušila, komu tenhle byt patří, jenom že byl neobydlený už v době, kdy jsem tu začínala.“

Lia si z náhlého popudu strčila stoh dokumentů pod paži a rozeprala tašku na složky, odkud vytáhla malý obraz zhruba o velikosti listu papíru. Jednalo se o svěží, byť poněkud naivní ztvárnění sídla obklopeného skupinami smaragdových stromů a tyčícího se na pozadí kobaltové oblohy. Kromě klíče od bytu šlo o jedinou další věc, kterou jí babička výslovně odkázala.

„A co jméno Seymour? William Seymour? Říká vám to něco?“ zeptala se Lia a ukázala obraz správcové.

Celeste znovu zavrtěla hlavou. „Ne. Smím se zeptat, kdo to byl?“

„Nemám tušení. Vím jenom, že namaloval tenhle obraz.“

Zdálo se, že to Celeste zaujalo. „Myslíte si, že tu kdysi bydlel?“

„Nevím,“ vzdychla Lia a vrátila malbu do tašky. Vlastně nečekala, že dostane odpověď, ale položením otázky neměla co ztratit.

„Můžu se mrknout do záznamů, jestli chcete,“ navrhla Celeste bezprostředně. „Náš archiv sahá řadu let do minulosti. Jestli tu ten William Seymour někdy bydlel, třeba to zjistím.“

Liu dojala laskavost její nabídky. „Ne, to je dobré.“ Nechtěla mrhat jejím časem. Přinejmenším do doby, než se pokusí něco zjistit sama.

„Fajn. Ale jestli si to rozmyslíte, ozvěte se mi.“

„Děkuju. Ozvu.“

Celeste zaváhala. „Chystáte se tu bydlet?“ zeptala se nakonec.

Lia se nadechla k odpovědi, ale pak zase jen beze slova vydechla. Jednoduchá odpověď zněla *Ano, přinejmenším dočasně*. Ale dál? Na to odpověď neměla.

„Nic mi do toho není,“ sklonila správcová hlavu, „pardon.“

„Neomlouvejte se,“ usmála se Lia. „Ještě jsem se nerozhodla.“

„Doufám, že tu budete bydlet,“ vyhrkla Celeste upřímně. „Bylo by prima mít tady...“

Ozvalo se cvaknutí zámku doprovázené krátkým poryvem hysterického štěkotu. Lia se otočila. Z bytu přes chodbu se vynořila postarší dáma a šouravě k ní vykročila. Pod paží držela zmítající se raneček bílých chlupů, ve druhé ruce měla špičatou hůlku. Byla oblečená jako modelka z americké reklamy na mýdlo nebo vysavače z poloviny dvacátého století: v květovaných šatech se širokou sukní a zúženým pasem a se šňůrou velkých perel na krku. Bílé vlasy se jí vlnily kolem štědře zapudrovaného obličejce, rty měla namalované výraznou šarlatovou rtěnkou. Barva rtěnky pronikla i do hlubokých vrásek kolem úst, takže výsledný dojem byl poněkud strašidelný. Aurelia zničehonic v duchu uslyšela babiččino nesouhlasné mlasknutí.

Ostatní by si nikdy neměli všimnout tvého líčení, Lio. Pokud si tedy nepřiješ, aby si tě všimli, ale neviděli tě.

Tehdy ji jako náctiletou dívku, která zbožňovala lesk na rty, tenhle tajemný a kritický komentář otrávil. Teď by nemohla tvrdit, že se babička mýlila.

Sousedka se šourala po mramorové podlaze a oči upírala za Liu na vysoký obraz aktu, který sál opřeny ve spoře osvětleném bytě. Tvářila se stejně šokovaně, jako se Lia cítila, když poprvé otevřela dveře, ale stařenin šok se rychle měnil v jasný odsudek. Lia nasadila úsměv a vrátila se do dveří, aby zablokovala výhled do bytu.

Žena se zakabonila a natahovala krk, aby dohlédla za ni.

„Dobré odpoledne,“ oslovila ji Lia zdvořile – způsoby vyceповané v internátní škole vyžadovaly, aby pozdravila.

Pes jako v odpověď začal znovu se svou horečnou tirádou. Pronikavý zvuk se nemilosrdně odrážel od podlahy a stěn. Sousedčin obličej zkysl ještě víc. Odněkud ze záhybu šatů vytáhla kus klobásy. Štěkot umlkl a pichlavé

psí oči se momentálně neupíraly na Liu, ale na pamlsek v pokroucených prstech.

„Vy jste majitelka toho bytu?“ zeptala se žena do nastalého ticha hlasem, který připomínal smirkový papír.

„Ano.“ Tato skutečnost pro ni byla pořád tak nová a nezvyklá, že bylo těžké odpovědět s patřičnou sebejistotou.

„Bydlím tu celý život. Od roku 1943,“ pokračovala žena a přimhouřila oči.

Liin úsměv zrozpačitěl. „Ehm. To je dlouho...“

„Vím o všem, co se v tomhle domě děje. A za celou tu dobu do toho bytu nikdo nikdy nevkročil, ani z něj nevyšel. Až teď.“

„Hmm,“ zahučela Lia nezávazně. Nebyla si jistá, jestli se jednalo o otázku, prohlášení, nebo obvinění. Přesunula obálku s právními dokumenty a přitiskla si ji k prsům.

„Bydlíte tu sama?“ Stařena zabloudila pohledem k Liině levé ruce.

„Prosím?“ Lia odolala pokušení schovat ruku do kapsy.

„Připadáte mi stará na to, abyste neměla manžela. Teď už je asi pozdě. Škoda.“

Lia zamžikala a zauvažovala, jestli slyšela správně. „Promiňte?“

„Znám lidi, jako jste vy.“ Sousedka zavětrila, zadívala se na Liin těžký batoh, tašku na složky a nakonec i na její holá ramena a šňůrku červených letních šatů zavázanou na šji.

„Lidi jako jsem já?“ Lie docházela trpělivost, kterou vystřídal podráždění.

„Nechci slyšet hudbu. Žádné drogy, pití nebo mejdaný. Žádní cizí muži, kteří se mi budou po nocích plížit kolem dveří a hledat vás.“

„Pokusím se omezit cizí muže na denní hodiny,“ odpověděla Lia přívětivě. Nedokázala si pomoci.

Celeste, která až dosud zůstávala zticha, vyprskla smíchy a pokusila se to zamaskovat kašlem.

Stařena se na ni prudce ohlédla.

„Dobré odpoledne, madam Hoffmannová,“ napřímila se Celeste. „Jak se dneska máte?“

Madam Hoffmannová sjela zamračeným pohledem Celestiny růžové vlasy a ušklíbła se. „Poběhllice,“ zahučela.

Celeste zazvonil mobil. Podívala se na displej a s omluvným pohledem směrem k Lie pronesla: „Povinnost volá. Ozvěte se, když budete něco potřebovat. A vítejte v domě.“ Otočila se a seběhla po schodech, čímž odstartovala další hysterický štěkot.

Lia využila vyrušení k tomu, aby zacouvala do bytu a zavřela za sebou dveře. Obklopila ji zatuchlá tma, ale vyhnula se tak dalšímu rozhovoru.

„Není divu, že se zlobíš,“ zašeptala směrem k obrazu nahé ženy, který stál někde před ní. „Taky bych byla našťvaná, kdybych už od roku 1943 měla takovou sousedku.“

Odpovědi se samozřejmě nedočkala.

Ve vzduchu visel těžký pach stáří a prachu, jenž naznačoval, že byt byl neobydlený mnohem déle než těch šest let, o kterých věděla Celeste. Lia postavila batoh na zem a počkala, až se její oči přizpůsobí šeru. Hluběji v bytě, na straně obrácené do široké, slunné ulice, pronikaly dovnitř zpoza těžkých závěsů zakrývajících okna tenké paprsky světla. Bylo jich dost, aby člověk vytušil obrysy věcí, ale málo na to, aby viděl cokoli jasně.

Lia opatrně vykročila z předsíně, kolem šerého obrysu obrazu opřeného o stůl, a zamířila k oknům. Podlaha pod jejíma nohama s každým krokem zapraskala, jako by i ona těžce nesla, že sem Lia takhle vnikla. Došla k závěsům a zvedla ruku. Špičkami prstů nahmatala těžkou látku, která jí připadala jako damašek. Zatím dobré. Nic na ni nevyskočilo, nepadlo na hlavu ani nepřeběhlo přes prsty u nohou. Našla okraj závěsu a uslyšela, jak na

tyči kdesi nad ní zarachtaly kroužky. Prudce závěs odhrnula.

A okamžitě toho zalitovala.

Starými okenními tabulemi dovnitř vniklo oslnivé sluneční světlo a z látky se zvedl hustý, dusivý oblak prachu. Lia se dávivě rozkašlala, až jí do očí vhrkly slzy. Honem sáhla po okenní kličce a nesmírně se jí ulevilo, když zdráhavě povolila. Pootevřela jedno okenní křídlo s tabulí z olovnatého skla, nedbajíc na skřípavý protest pantů, a nastavila obličej čerstvému vzduchu.

Tak zůstala dobrou minutu, s hlavou vystrčenou z okna, lapala po dechu, kašlala a snažila se nemyslet na to, jak absurdně se musí jevit lidem dole. Možná měla nechat dveře bytu otevřené dokořán. Možná sem měla jako první poslat tu okouzující madam Hoffmannovou.

Záchvat kašle konečně odezněl. Lia se zhluboka nadechla, narovнала se a v duchu se obrnila proti tomu, co tu možná najde. Pomalu se odvrátila od okna. A zjistila, že babička jí neodkázala byt.

Odkázala jí muzeum.

Ve vzduchu pořád vířil prach, ale jasné světlo ozařovalo stěny se vzorovanou tapetou šedomodrého odstínu nebe před bouří. Na stěně proti oknu visely desítky krajinek a mořských scenerií v pozlacených rámech, na některých byly vyobrazeny venkovské výjevy, na jiných plavidla navěky strnulá na cestě k obzoru, ale všechny hýřily barvami.

Uprostřed pokoje proti sobě stály dvě tyrkysové čalouněné pohovky z doby Ludvíka XV. a mezi nimi se rozkládal široký perský koberec. Zboku k pohovkám přiléhal dlouhý psací stůl a právě o něj se opíral vysoký obraz nahé ženy obrácený ke dveřím, aby přivítal každého, kdo vstoupí.

U zadní stěny vedle oken se nacházel krb se zdobnou mramorovou římsou. Vysoko nad ní ze zdi trčela konzole, jež naznačovala, že tu kdysi bývalo nějaké umělecké

dílo – nicméně ať se jednalo o cokoli, teď už tu nebylo. A ze stropu uprostřed místnosti visel křišťálový lustr, jehož třpyt jen částečně tlumila vrstva prachu.

Lia omámeně vykročila dál do bytu. Zastavila se u elegantního stolku vedle pohovky, aby si prohlédla zarámované fotografie na něm. Opatrně jednu zvedla a otřela sklo. Snímek zachycoval mladou ženu opírající se o poliční lampu před jazzovým klubem. Na sobě měla hedvábné, perlami posíté šaty, které obepínaly její křivky jako druhá kůže, a přes ramena si nedbale přehodila kožešinové boa. V jedné ruce držela cigaretovou špičku a do objektivu hleděla se smyslnou netečností. Lia otočila rámeček. Na zadní straně bylo tužkou napsáno: *Estelle Allardová, Montmartre, 1938.*

Lia polkla.

Ačkoli jí právníci opakovaně tvrdili, že tento byt patřil Estelle Allardové, uvědomila si, že tomu až doteď tak úplně nevěřila. Nevěřila, že by babička, která se jí ani jedinkrát nezminila o tom, že by někdy byla v Paříži, natož že by tu bydlela, tak dlouho uchovávala tak obrovské tajemství.

A vůbec si nedokázala představit, proč by to babička dělala.

Postavila fotografii zpátky na stůl a prohlédla si druhou. Na té Estelle seděla za volantem nízkého mercedesu, vykláněla se z okénka a smála se na fotografa. Rozpuštěné vlasy jí padaly na ramena, klobouček měla stažený nad jedno oko. Lia zamrkala a pokusila se nějak propojit tyto smyslné, nespoutané snímky s přísnou, rezervovanou ženou, již znala. Nedařilo se jí to.

Obrátila pozornost k poslední fotografii a zamračila se. Pohled jí oplácel německý důstojník, vážný a bez úsměvu. Podle uniformy bylo zjevné, že jde o snímek z první světové války. Lia ho zachmuřeně otočila, ale tady nebylo ze zadu napsáno nic. Postavila snímek na stůl a podívala se na štos časopisů ležící vedle.

Ten horní teď odsunula ke straně. Výtisk pod ním se bez vrstvy prachu dal snadno přečíst. V levém horním rohu se skvěl červený titul *Signal* a obálce vévodil německý voják s upřeným pohledem. Po hřbetu časopisu se táhl pás stejně červeného odstínu jako titul, tentokrát s jasně čitelnými slovy *září 1942*. Lia sebou trhla.

„To není možné,“ pronesla do ticha, jako by se to tím stalo skutečností. Aniž by časopis otevřela, věděla, co v něm najde. Německou propagandu a nablýskané fotografie, vydané v době, kdy nacisté obsadili a okupovali tohle město.

Znovu se zadívala na mladou Estelle Allardovou, která se smála za volantem mercedesu, a na bezejmenného německého důstojníka, ale pak se odvrátila od snímků, časopisů i všech jejich zlověstných náznaků. Se žaludkem staženým obavami prošla kolem krbové římsy a zahrnula za roh. Zde se prostor zužoval do formální jídelny. Uprostřed stál stůl z růžového dřeva, kolem něj osm stejných židlí. U stěny po své pravici uviděla skříň vyšší než ona, na jejíchž policích stály řady křišťálového, stříbrného a porcelánového nádobí.

Na protější stěně visela další sbírka obrazů: okouzlujících a strhujících portrétů mužů a žen v šatech z dob dávno minulých. Lia se kousla do rtu, až jí to zabořilo. Její obavy se prohloubily. Umělecká díla představovala během nacistické okupace oblíbený suvenýr, nacisté uloupili celé sbírky...

„Nech toho, Lio,“ napomenula se. Bylo jí jedno, jak pošetile to zní, když mluví sama se sebou. „To je přece nesmysl.“

Ano, v bytě se nacházela nacistická propaganda. Ale jedna fotka a několik časopisů přece ještě nedokazovaly, že obrazy na stěnách jsou kradené nebo získané jinou nelegální cestou. Nedokazovaly, že je babička schválně nechávala tady, v tomhle bytě, z jiného důvodu, než že se jí ty obrazy zamlada líbily. Vymyšlení konspiračních

teorií by měla přenechat Hollywoodu. A radikálním fanatikům.

Odrhla pohled od obrazů a jídelnou prošla do chodby. Vpravo se nacházely dveře do kuchyně s malými kamny, lednicí a hlubokým dřezem zapuštěným do pultu, na němž stála jediná křišťálová sklenice.

Vlevo byly otevřené francouzské dveře do místnosti s matným obrysem postele se čtyřmi sloupky: ložnice. Podobně jako v obývacím pokoji prosvítaly na opačné stěně tenké proužky slunečního světla. Lia vešla do ložnice, vyhnula se posteli a mnohem opatrněji než prve roztáhla těžké závěsy.

Rozhodně se jednalo o ženský pokoj: růžové tapety vypadaly překvapivě zachovale, jen u stropu jejich barva zežloutla a vybledla. Zařízení místnosti tvořila široká postel, toaletní stolek se židlí a obrovská skříň s vyřezáváním ve venkovském stylu. Postel byla pečlivě ustlaná a ložní prádlo by po vyprání patrně mělo stejný růžový odstín jako stěny.

Jediným prvkem, který narušoval zdejší pořádek, byla část oděvu nedbale pohozená na hladkém přehozu, pomačkaná, zapomenutá a zešedlá od prachu. Lia k ní přistoupila, aby ji zvedla za tenká ramínka, a uvědomila si, že jde o večerní róbu. Krásné šaty z hedvábného citronově žlutého šifonu a krepu, pošité křišťálovými sklíčky – takové by byly přímo nemravně drahé v jakémkoli století. Jak to, že tu ležely pohozené jako staré ponožky?

Zmateně upustila šaty zpátky na postel a pohlédla k úzkému, klenutému dveřnímu otvoru v koutě za skříň. Vedl do místnůstky, která se podobala moderní šatně, i když byla sotva dost velká, aby se do ní dalo vstoupit. Po obou stranách visely šaty, kožichy a kabáty natolik natěsnané a v takovém počtu, že přes ně Lia ani neviděla stěny. Na zemi byly vyrovnané desítky a desítky bot, na polici nahoře zase krabice na klobouky, před

nimiž spočívaly menší krabičky na šperky, některé potažené kůží a saténem.

„Panebože,“ vydechla Lia nad tím nepochopitelným, výstředním nadbytkem.

Vycouvala ven a opatrně otevřela skříň – očekávala další záplavu oděvů, skříň však byla téměř prázdná. Její prostorný vnitřek ukryval jen asi šestery šaty.

Šaty, chráněné před letitým prachem, představovaly sbírku zakázkových modelů z hedvábí a saténu, všechny skvostně zdobené a promyšlené do sebemenších detailů. Lia přejela prsty po safírové sukni, ale rychle zase ucukla, aby ji neušpinila. Zavřela skříň a opřela se o ni čelem. Všechny ty šaty, boty, kožichy – jen v oblečení tu bylo celé jmění. A další nepochybně i ve starožitném zařízení a uměleckých dílech.

To vše tu bylo ukryté přes sedmdesát let.

Lia se ponořila do temných hlubin myslí. Ochromujících, šílených hlubin, které ji nutily k unáhleným, odpudivým závěrům. Zvedla hlavu a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Domněnky nikdy nekončí dobře – to ji naučila životní dráha zasvěcená vědě. Bude k babičce přistupovat s presumpcí nevin. Neuvěří v nejhorší, dokud nenajde nezvratný důkaz.

Dohady zatím odsune stranou. Místo toho si sepíše seznam úkolů, které je třeba udělat, povinností, jež vyžadují její okamžitou pozornost. Seznamy se skládají z čísel a objektivních potřeb, ne ze spekulací a odhadů. Seznamy jsou upořádané a racionální. Kdykoli v životě čelila chaosu a nejistotě, vždycky jí pomáhaly soustředit se na to, co mohla ovlivnit. Ano, pečlivě promyšlené seznamy byly přesně tím, co teď potřebuje.

Hned se cítila o něco líp. Zamířila ke dveřím z ložnice, ale když zahlédla svůj odraz, zastavila se. Zrcadlo na toaletním stolku bylo trochu zašlé, ale i tak ukazovalo ustarané vrásky na jejím čele. Téměř nedobrovolně klesla na židli, aniž se zabývala prachem nebo spustila oči ze